

Kršćanstvo je proizišlo iz jevrejstva. Ono se opet rastvorilo u jevrejstvu.

Kršćanin je od samoga početka bio teoretizirajući Jevrej, a Jevrej je, prema tome, praktičan kršćanin; a praktičan kršćanin je opet postao Jevrej.

Kršćanstvo je samo prividno prevladalo realno jevrejstvo. Ono je bilo suviše uzvišeno, suviše spiritualističko da bi grubost praktične upotrebe uklonilo na drugi način do uzdizanjem u plavetnilo neba.

Kršćanstvo je sublimna misao jevrejstva, jevrejstvo je prosta primjena kršćanstva, ali je ta primjena mogla postati općom tek pošto je kršćanstvo, kao gotova religija, teorijski dovršilo samootudjenje čovjeka od sebe i od prirode.

Jevrejstvo je tek tada moglo postići opću vlast i ospotljenog čovjeka, ospotjenu prirodu učiniti otudjivim, prodajnim predmetima, koji su pali u ropstvo egoistične potrebe, trgovanja.

Ospotljavanje je praksa ospotjenja. Kao što čovjek, dok je religiozan, znade opredmetiti svoje biće samo na taj način što ga čini tudjim, fantastičnim bićem, tako se on pod vlašću egoistične potrebe može ispoljavati praktički, proizvoditi predmete praktički, samo podređujući svoje proizvode kao i svoju djelatnost vlasti tudjeg bića i pridajući im značenje tudjeg bića - novca.

Kršćanski egoizam blaženstva nužno se mijenja u svojoj dovršenoj praksi u tjelesni egoizam Jevreja, nebeska potreba u zemaljsku, subjektivizam u sebičnost. Mi ne objašnjavamo žilavost Jevreja iz njegove religije, nego, naprotiv, iz ljudske osnove njegove religije, iz praktičke potrebe, iz egoizma.

Budući da se realna suština Jevreja na opći način ostvarila, posvjetovila u građanskom društvu, građansko društvo nije moglo uvjeriti Jevreja u nestvarnost njegove religiozne suštine, koja je upravo samo idealno gledište praktičke potrebe. Suštinu današnjeg Jevreja ne nalazimo, dakle, samo u pet knjiga Mojsijevih ili u Talmudu, nego u suvremenom društvu, ne kao apstraktnu, nego u najvišem stupnju empirijsku suštinu, ne samo kao ograničenost Jevreja, nego kao ograničenje društva.